

[Johs. Christiansen.]

at ville gøre militærtjeneste. De er selvfølgelig ikke og skal heller ikke være soldater, men hvorfor skal de så absolut være underkastet soldatermæssig disciplin? Der er noget her, som jeg ikke forstår. At man ikke kan eller vil have interimistiske, eventuelt ambulante arbejdslejre for de civile værnepligtige, fordi det kunne blive uforholdsmæssig dyrt, er jeg klar over, men det kan efter mine begreber heller ikke være nødvendigt, for disse unge må naturligvis i hvert enkelt forhold underkaste sig de regler, et hvilket som helst arbejde altid må udføres efter. At de viser arbejdslederen almindelig lydighed og respekt, bør givetvis også høre med til forudsætningerne; men nogen anden form for disciplin er der i denne forbindelse heller ikke brug for. Med andre ord, de civile værnepligtige, der måtte blive udtaget til statsarbejder i større afstande fra de faste lejre, vil sikkert uden særlige vanskeligheder kunne indkvarteres på stedet. Den side af sagen tror jeg ikke kan volde større hovedbrud, men jeg har villet gøre disse bemærkninger, fordi en række af de nyttige statsarbejder, der kan peges på, forudsætter, at der arbejdes i meget små hold, og derfor vil jeg dog have lov til at understrege, at nogen kasertering eller lejrindkvartering ikke er ubetinget nødvendig.

Det er efter den nugældende lov ministeren, der bestemmer arten af de statsarbejder, som de civile værnepligtige sættes til. Jeg henstiller til den højtærede indenrigsminister, at han tager de bemærkninger, jeg lige har gjort, med ind i sine overvejelser og iøvrigt stiller sig så velvilligt som muligt til de statsarbejder, der her kunne blive tale om.

Jeg vil gerne pege på en række sådanne statsarbejder, som vi påpegede allerede i vort forslag af 4. maj i fjor. Det kan dreje sig om arbejder for hedeselskabet, det kan dreje sig om landvindingsarbejder, arbejder for vandbygningsvæsenet eller arkæologiske udgravninger, og der kunne nævnes flere eksempler. Jeg håber, at ministeren, når han fastsætter arbejdsområdet for de civile værnepligtige, vil tage skyldigt hensyn til, at det arbejde, de sættes til, er af en sådan karakter, at det kan være til glæde for de unge at beskæftige sig med det, og at det navnlig kan være til gavn og udbytte for det samfund, i hvis tjeneste dette arbejde udføres.

Det var den første del af vort lovforslag. Den anden del, eller hoveddelen af vort forslag, gik ud på at fastslå, at dels kunne indenrigsministeren overføre civile værne-

pligtige til civilbeskyttelsestjenesten, dels skulle de civile værnepligtige selv kunne begære sig overflyttet til denne tjeneste. Jeg beder ministeren om at tage tanken i dette forslag under alvorlig overvejelse. Jeg tror ikke vi kan være uenige om, at i en tid, hvor der lægges så overordentlig stærkt beslag på de unge, først og fremmest til den militære tjeneste, men dernæst også til civilbeskyttelsestjenesten, må man søge at anvende de kræfter, som forefindes, fornuftigt. Jeg synes, det er en indlysende betragtning at anlægge, og jeg beder som sagt ministeren om at tage det med i sine overvejelser.

Endelig ønskede vi ved vort forslag at få fastlagt nogenlunde faste regler for, hvor lang en tjenestetid, de civile værnepligtige skulle have. Der er vi standset ved en 2—3 måneder mere, end den gennemsnitlige militære tjenestetid. Det finder vi er rigtigt, vi finder det forsvarligt ud fra de interesser, der skal varetages i denne forbindelse. Vi er ganske indforstået med, at tjenestetiden for de civile værnepligtige må være noget længere end den gennemsnitlige militære tjenestetid, men den må ikke være så lang, efter vor formening, at den får karakter af straf. Man har gennem loven anerkendt det princip, at en ung kan frigøre sig for den militære tjeneste, hvis der er samvittighedsgrunde, der taler for det. Disse samvittighedsgrunde prøves på sessionen, og er de anerkendt, overføres han til civilt arbejde, men når han er nået så langt, så er det også min mening, at så skal man heller ikke gøre tjenestetiden så lang, at man derigennem modvirker den hensigt, man har imødekommet gennem selve lovens principper.

Der er en enkelt bemærkning, jeg gerne vil have lov til at gøre angående sessionsbehandlingen. Jeg beder ministeren om at sige mig, om hvad jeg her har fået refereret kan have sin rigtighed, eller om det beror på fri fantasi. Jeg er ikke selv klar over det, men det, der er blevet refereret for mig, er, at enkelte eller måske kun en enkelt sessionsleder i det øjeblik, han har fået en for sig, der har indgivet begæring om at blive civil værnepligtig, underkaster ham et krydsforhør — det er han jo berettiget til at gøre —, og at han herunder også forhører ham om, hvorvidt han er tilhænger af Atlantpagten, eller han er modstander deraf. Se, nu er det sådan her i landet, i hvert fald endnu, at de unge mennesker, der fremstiller sig på sessionen, på ingen måde er værdige til at tage del i politiske afgørelser. Man må derfor vel nok have lov til at gå ud fra,